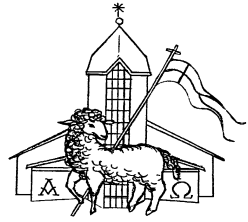

X. évf. 4. szám 2018. december 25.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

---

Áldott, békés Karácsonyt kívánunk minden kedves
Testvérünknek!

Rajz: Grober Mia és Szép Julianna 5.a osztály

„MENNYBŐL AZ ANGYAL...”

„Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket ahhoz az időhöz mérten, melyet a bölcsektől megtudott.” Mt. 2:16

A jól ismert karácsonyi gyermekdalt nem csak én fújtam boldogan és Karácsony örömétől átszellemülten, hanem örömmel látom, sőt hallom, hogy a sokat szidott „ezek a mai gyerekek” is dalra fakadnak Karácsony közeledtével. Mert Karácsony titokzatos, és csodákkal teli ünnepéből egy gyermek lelke sokkal többet fel tud fogni, és meg tud érteni, mint egy felnőtté. A gyermek számára még az angyalka hozza a karácsonyfát, amely mennyei ragyogással tölti be a szobát, míg a felnőtt ... de jobb, ha ezeket a titkokat még nem áruljuk el idő előtt a kicsiny Olvasóinknak!

S bár már öt évtizednél is több elröppent a fejem fölött, Karácsonyhoz közeledve mégis csak elővesz az a bizonyos régi izgalom, amikor még gyerekként számoltam, hogy hányat kell még aludni Karácsonyig. Nem is csoda, hiszen az Advent, az Úr Jézus Krisztus eljövételére való készülés a lelket is megfényesíti, örömmel tölti el. Ebben az örömteli készülődésben szinte észre sem vettem, hogy elkezdtem dúdolni félhangosan az autóban, vezetés közben: „Mennyből az angyal...”. Igen, most is várom a Karácsonyt, lepleztem le magam, ha másként is mint 40 évvel ezelőtt. De a menny öröme, Isten titokzatos, felfoghatatlan, azonban nagyon is valóságosan átélhető szeretete, mely Isten Fiának a testet öltésében megmutatkozott, az körülvesz. Csak csodálni tudom Isten jóságát, amelyet egyáltalán nem érdemlünk meg, és amellyel Jézusban mégis megajándékozott. A Karácsony ünnepe ennek a csúcspontja, s bár még csak várjuk, hogy elérkezzen az ünnep, de már maga a várakozás, a készülődés is örömmel ajándékoz meg.

Este a TV előtt ülve nézem a híreket, és szinte kővé válok attól, amit látok. 20-30 éves fiatalok, zömükben egyetemisták, főiskolások, tehát értelmes emberek, tüntetnek Budapesten a Kormány egyik törvénye miatt. Ez nem is lenne problémás, de ahogy teszik, azt egy ilyen újságban nem lehet leközölni. Valami mélyről jövő indulattal forronganak, üvölteznek, káromolják Jézus nevét, majd megkísérlik felgyújtani az ország karácsonyfáját. Mi ellen tüntetnek ezek a fiatalok? Nem a Kormány ellen? Akkor mi ez a gyűlölködő megnyilvánulás Jézussal szemben, és az Ő születését hirdető karácsonyfával szemben? Milyen összefüggés van a kettő között? Lehet, hogy nem is a Kormány az igazi célpontjuk, hanem Jézus és a mai követői? Mert a „tüntetésükkel” törvénymódosítást nem tudnak elérni, de az ünnepre való ráhangolódást el tudják rontani. Mert ott, ahol a szeretetről szól minden, oda ők gyűlölködést, aljas indulatot, erőszakot exportálnak.

Mintha csak Heródes katonái vonulnának Betlehem utcáin, és ölnék le a két évesnél fiatalabb kisfiúkat, nehogy Jézus megmeneküljön. De ez nem Betlehem, ez Budapest, és 2000 év eltelt már Jézus születése óta, és mégis oly annyira hasonló az egész történet. Szavaikkal belehasítanak, ha nem is Krisztusba, de Krisztus követőinek lelkébe, indulatukkal és erőszakos megnyilvánulásukkal félelmet és riadalmat akarnak kelteni bennük, mint ahogy Heródes katonái is félelmet és riadalmat keltettek a betlehemi családok körében.

És ekkor bevillan, hogy volt már hasonló itt Budapesten, amikor a Vörös Hadsereg katonái 1956-ban megjelentek fegyverekkel, és irtották, pusztították mindazt, ami keresztyén, ami Krisztushoz köthető. És amit ők meghagytak, azt a hatalomba segített helytartóikkal igyekeztek végleg eltörölni. Eltörölni a szeretet, a hitet, a jó erkölcsöt. Ebben a tragikus időszakban született meg Márai Sándornak a híres verse:

MENNYBŐL AZ ANGYAL – MENJ SIETVE

Az üszkös, fagyos Budapestre.

Oda, ahol az orosz tankok

Között hallgatnak a harangok.

Ahol nem csillog a karácsony.

Nincsen aranydió a fákon,

Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.

Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.

Szólj hangosan az éjszakából:

Angyal, vigyél hírt a csodáról.

Ez a Karácsony más lesz, mint a többi. Meg azok is, amelyek ezután jönnek. Mert nem lesz olyan meghitt, sem békés, sem ünnepi hangulatú. Körülvesz – egyelőre – egy maroknyi kisebbség káromló üvöltése, gyűlölködő indulata, erőszakos és romboló megnyilvánulása. Irigylem a franciákat és a németeket, mert ott egy idegenből származott, egy 8 elemivel rendelkező migráns követett el merényletet a karácsonyi időszakban. Nekünk nem kellene migránsok, itt vannak a saját fiaink és lányaink, akik egyetemre járnak, magukat felvilágosultnak és toleránsnak tartják, és ők esnek neki a keresztyénségnek. Az iskola „termelte” őket ki? Vagy a családi fészekben nevelődtek így? Ki tudja. De mennyből az angyal, jöjj sietve, Budapestre és vidékre, és szólj hangosan az éjszakából, a mélységes sötétségben, szólj a csodáról, hogy: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában”. „Az Ige az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világra”. „A sötétség ugyan nem fogadta be a

világosságot, de a világosság fénylik.” „Sőt a sötétség múlik, és már fénylik az igazi világosság!”

Mennyből az angyal, jöjj sietve, és szólj hangosan az éjszakában, hogy ismét felragyogjon az igazi világosság a szívünkben, a gyülekezetünkben és a sötétségbe borult hazánkban!

Szalkay László

MIT JELENT NEKED A KARÁCSONY?

A kérdés sablonosnak tűnt (hiszen az ünnep közeledtével egyre többször halljuk ezt), ahogy ültünk az autóban, hazafelé az "Ez az a nap" karácsonyi koncertjéről, és 10 éves kislányom - ahogy arra mindig számíthatunk-, megtörte a néhány másodpercre beállt csendet vele! "Ja! Olivér is ezt kérdezte ifin!- szólalt meg Csabi, de Kamilla nem adta fel: "Mondjátok el!" -kérte a tőle megszokott határozottsággal. Jöttek is a gondolatok a gyerekektől egymás után: Család, Szeretet, kis Jézus, éneklés, karácsonyfa, szaloncukor, ajándék, pihenés, együttlét, szünet, "Apa is itthon van!", társasjátékozás. Ahányan voltak, annyiféle válasz érkezett, hiszen életkorukból is adódóan más és más momentum ragadja meg érdeklődésüket, érzelmeiket. Igen, a gyerekeinknek ennyi mindent jelent a karácsony. Igyekszünk kihasználni a szünet idejét és közösségekben lenni. Közösségekben egymással és Istennel. Kívül maradni a világ csillogásán és örülni annak, hogy igazán együtt lehetünk. Nagyon fontos, hogy a készülődés folyamán ne vesszen el a lényeg! "Magunk faragta ünnep"- ütötte meg a fülemet az utalás a múlt heti igehirdetés során, amely arra irányult, mit is tett a világ, az ember a karácsony megünneplésével? Hogyan tolódott el a hangsúly egyre inkább a külsőségek felé? Fénybe borulnak az utcák, házak, kertek, de hogy mi a helyzet a szívünkkel, az már sajnos egyre inkább elsikkad. Várakozunk...de sokszor sajnos leginkább arra, hogy végre elkészüljünk

mindennel és sorra kipipálhassuk az ünnep előtti kötelezőnek hitt feladatainkat. Sokszor kapom sajnos magamat is azon, hogy ilyenkor még kevesebb időm van mosolyogni, a kis hétköznapi csodák mellett elidőzni és hálát adni értük. Az örömteljes várakozásra, a szívem ünnepre hangolódására nem szánok elég időt. Talán valahol még ürügyet is találok erre, hiszen év vége van az iskolákban, a sportegyesületekben is. Tele a naptár, sűrűsödnek az események, próbálok helytállni, minél kevesebb dolgot elfelejteni, minden percet beosztani. Az előttem álló feladatok egyre nagyobb lufivá dagadnak, amelyet csak görgetek magam előtt egyre nehezebben, hiszen ez a lufi már régen nagyobb mint én magam! Az elvégezetlen feladatok pedig az ünnep közeledtével egyre jobban nyomasztanak, lassan már nem is látok mást mint egy hosszú listát a még el nem végzett dolgaimról. A világhálón mostanában azért különböző idézetekkel, bölcsességekkel próbálják meg felhívni a figyelmünket arra, hogy a lényeges dolgokra tekintsünk, ne azokra, amelyek során csak elfáradunk, majd végül kimerülten, üres szemekkel nézünk magunk elé a karácsonyfa alatt. Jók és hasznosak persze ezek a gondolatok, de csak akkor érnek valamit számunkra, ha valóban Arra figyelünk, akiről ez az ünnep szól! Akkor tudunk szívből örülni Jézus születésének, ha közben a húsvéti öröm is bennünk van és átéljük a Csodát, hogy megszületett Ő, aki a biztos pusztulásból menthet ki mindannyiunkat, egyenként! Ünnepeljük hát karácsonykor, hogy Jézus által örökre megmenekültünk a sötétségtől! Imádkozzunk, hogy világíthassunk a világ számára, hiszen az a világosság, amit Krisztus hozott el a Földre, nem múlik el, nem kell benne égőt cserélni, örök érvényű és mindenkinek szüksége van rá! így kívánok szívből Istentől megáldott békés, valóban boldog Karácsonyt minden kedves Testvérnek!

Borossné Márti

MIÉRT JÖTT JÉZUS?

Lukács, 2:15-20

Karácsony szent ünnepén megállunk a betlehemi istálló előtt, és elgondolkodunk. Csodálkozó szemmel nézzük, választ keresően kérdezzük: *Az Isten Fia miért lett emberré?* Nem ámíthatjuk magunkat, hiszen világosan látjuk emberi fajunk véres történelmét, szörnyű bűneit, erkölcstelen életét. Jogos tehát a kérdés: *mit akar, és mit keres köztünk a tisztaságos Isten Fia?* Miért jötté a Földre Urunk, ahol ma is véres háborúk dúlnak, a gyűlölet vérözöne pusztítja népeket: ahol „a gyomor gyámoltalan fejét elhamvadt városokra fekteti? „Miért jöttél a Földre, ahol nem találunk életmentő Ararát-hegyet, amelyen kiköthetnénk a béke barkáját? Miért választottad az istállót születésed helyéül, jóllehet annyi fényes palota díszíti a Földet? Ilye, és ezekhez hasonló kérdések tolnak ajkunkra Karácsony ünnepén és választ keresünk rájuk. Parányi értelmünk azonban nem büszkélkedhet a megtalálás dicsőségével. Jézus azonban Karácsony szent vendége válaszol kérdésünkre. Így nyilatkozik: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte...”* Vajon miért tette ezt? Vajon nem mondott csődöt szerető vállalkozása?

Tagadhatatlan, hogy Isten szeretete az eltelt 2000 év folyamán nem maradt visszhangtalan.

Mindig akadtak követői, akik közül igen sokan hősi fokon gyakorolt szeretettel válaszoltak szeretetére. Gondoljunk a szentekre, a vértanúkra, akik Jézusért éltek és haltak. Senkivel *sem találkozunk az emberi történet utcájában, akit úgy szerettek, mint Jézust.* Az is igaz, hogy ez a szeretet nem vált egyetemessé, nem öleli magába az egész emberiséget. Ezért folytatódik Jézus szenvedése Egyházában, híveiben a Világ végezetéig. A dicsőség énekébe sokan beharsogják a „keresztre véle!” kiáltását. S történik mindez azért, mert a nyugtalan embervér, az önzés, a hitetlenség, az anyagelvűség tengerén csak apróbb szigetek, a jóakarát és a szeretet. Ám, ha ez a helyzet, akkor

miért jöttél hozzánk Jézusunk és miért nem távozol vak csillagunkról? Nézz körül, és megtapasztalod, hogy 2000 év folyamán alig változott, alig szépült a Föld arculata. Mit keresel azon a Földön, ahol az evangélista ma is elsírhatja: Jézus övéihez jött, de övéi nem fogadták be. Itt jársz az utcánkban, belesel a ragyogó ablakokon. Látod a csillogó karácsonyfákat, az ajándékoknak örvendő gyermekeket, a terített asztalt... De látod az ablaktalan, ajtótlan hajléktalanokat is, akiknek karácsonyi álmuk a meleg szoba, a jóllakás öröme. Látod a munkanélkülieket, a magányosokat, az alkoholba vesző, a kábítószerbe menekülő szánalmas sereget. Sorsod számos helyen ma is azonos a szegélyekével. Mily kevesen nyitják meg Előtted a szívük, életük kapuját. Mindezek láttán elkeseredhetnél, és megtehetnéd, hogy felülj József szamarára és véglegesen búcsút mondj ennek a részvétlen, önző, szeretetlen, heródesi világnak...

A pásztorok megijedtek az angyali jelenéstől, és is egyre gyakrabban félek valamitől. Nevezetesen attól, hogy Jézus valóban meggondolja magát és kivonul a világunkból. Ha nem fogadják be az emberek, van hova mennie, jól megvan ő nélkülünk. Ő mondta: „*Atyám házában van hely bőségesen*” Ha bezárják előtte az iskolákat, ha a gyermekek világában nem kap otthont és katedrát, ebből nem neki lesz kára. Láthatjátok, hová züllenek a gyermekeink. Ha kiutasítjuk a családokból, mert felrúgjuk a hűséget, ha kiűzzük a társadalomból, ugyan, mit árt az neki? Szabadon választhatunk, de mit érünk ezzel a joggal, ha leszavazzuk Jézust.

Mit mondjon a lelkipásztor, ha nap, mint nap a temetőket járja, és legfőbb munkája az, hogy eltemeti híveit, eltemeti a községet, eltemeti a várost, eltemeti az országot? Ugyan mit keresne Jézus temetőinkben és a temetetlen magzatok világában? Így aggodalmaskodom, de legnagyobb csodálatomra Jézus rám mosolyog és megismétli: Nem hagyom el a számomra is hajléktalan világot. Eszembe sem jut a menekülés gondolata. Tartom ígéretemet: „*Veletek vagyok a világ végezetéig*”. Megtehettem volna, hogy mindezt előre látva lemondok karácsonyi eljövetelemről. Azt is megtehettem volna, hogy nekem adott hatalommal egy csapásra a szeretet utcájába parancsolom a világot. *Ám*

eszembe sem jutott, hogy az emberi történelmet bábjátékká változtassam. Én tudom, hogy az emberiség a kegyelem áldott állapotában él, és előbb, vagy utóbb elérkezik az az óra, amikor felismeri: Nálam nélkül nem boldogulhat. Addig hallgatok, visszavonulok, talán számos országból véglegesen eltávozom. Itt, Magyarországon is fennáll a veszély, hogy tagadástokkal pontot tesztek Országotok történelmére. Szabadok vagytok, megtehetitek. Ne féljeteK, nem siratnak meg benneteket a népek milliói.

Ma még a magyar élet égboltján is ragyognak a remény csillagai. Még élnek az egykori pásztorok követői, akik Betlehem felé irányítják lépteiket. Még élnek a Duna völgyében bölcsek, akik Jézusnak ajándékozzák szívük kincseit. Nekik köszönhetitek, hogy nem szakad rátok a nemzethalál sötét égboltja. Szeretném hinni, hogy a templomunk, Egyházközségünk népe is hozzájuk tartozik. Látjuk a veszélyt, és ezért kérjük Jézust: *„Maradj velünk Uram, mert esteledik!”* Maradj velünk ebben e sötét világban, amelyben tobzódunk a fizikai fényekben, de szűkölködünk a lelkiekben. Maradj velünk ebben a gyűlölködő világban és ragyogtasd fel minél több testvérünk előtt a betlehemi csillagot! Mert ez az egyetlen biztos út, amely a békés jövőbe a szeretet mennyországába vezeti az embereket!

Beküldte: Vadál Gyuláné

**Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az
Alapítványunknak,
illetve énekkarunknak! Köszönjük!**

**Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13
Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekkar
Közhasznú Egyesület 18714746-1-13**

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

Túrmezei Erzsébet Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?\\'

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S ő, Isten Fia, ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?\\'

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölén kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?

Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugy-e, szereted? Ugye, szereted?\\’
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakot hall, kízó vádakot.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.
S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólógató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugy-e, szereted?\\’
Túrmezei Erzsébet
Krisztusra várunk
Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
De elültetjük kis almafánkat,
Bízva, hogy kihajt, gyümölcsöt terem.
Titok a jövő. Sürget a jelen.
Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.
Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
Munkában leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, ki jön:
Krisztusra várunk.

PROGRAMOK (december)

Dec. 25-26. 10 óra karácsonyi úrvacsorás istentisztelet

Dec. 31. du. 4 óra óévi hálaadó istentisztelet

Jan. 1. 10 óra újévi istentisztelet

ANYAKÖNYVI HÍREK (december)

**A keresztség
sákramentumában
részesültek:**

*Mező Krisztián és Beregszászi
Éva Beatrix leánya **Mirabella**
Csorba Miklós és Horváth
Nikoletta leánya **Nikolett**
Dzsenifer*

**Weblapunk a
következő címen
tekinthető meg:
[www.szszm-
reformatus.hu](http://www.szszm-reformatus.hu)**

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Hétfő 7.30 Áhítat
Kedd 18.00 házi imaóra
Szerda 17.30 Énekkar
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 17.45 Énekkar
Szombat: 17.00 ifi-óra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet és
gyermek istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00

illetve telefonon történt
megbeszélés alapján:
+36/24-465-753,
+36/20-404-8336